

Sygn. akt: I C 83/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27. 11. 2017 r.

Sąd Rejonowy w Bytowie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	sędzia Wiesław Sługiewicz
Protokolant:	stażysta Daria Bujak

po rozpoznaniu na rozprawie

sprawy z powództwa **Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo - Kredytowej im. F. S. z siedzibą w G.**

przeciwko **K. B., PESEL (...)**

o zapłatę

- zasądza od pozwanej **K. B.** na rzecz powódki **Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F.S. z siedzibą w G.** kwotę **20. 603,64 zł** (dwadzieścia tysięcy sześćset trzy złote 64/100) wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy procentowej kredytu lombardowego NBP w stosunku rocznym, liczonymi od tej kwoty od dnia 29 marca 2017 r. do dnia zapłaty – przy czym odsetki te nie mogą przekroczyć wysokości odsetek maksymalnych za opóźnienie (art. 481 §2¹ k.c.),
- zasądza od pozwanej na rzecz powódki kwotę **4. 648, 00** (cztery tysiące sześćset czterdzieści osiem 00/100) zł tytułem zwrotu kosztów procesu,
- wyroкови nadaje rygor natychmiastowej wykonalności.

Sygn. akt I C 83/17

UZASADNIENIE

Powódka **Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo-kredytowa im. F. S. z siedzibą w G.** wystąpiła przeciwko pozwanej **K. B.** z powództwem o zapłatę kwoty 20. 604, 00 zł z odsetkami umownymi naliczanymi w wysokości stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, nie wyższej jednak niż dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych (odsetki maksymalne za opóźnienie) od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty (dowód - umowa).

Powódka z uzasadnieniu pozwu zauważyła, że w dniu 24. 04. 2015 r. pożyczkobiorczyni zmarła, nie regulując należności wynikających z zawartej z powódką przedmiotowej umowy (dowód – kopia aktu zgonu). Zgodnie z Regulaminem Udzielania Kredytów i P. w (...) im. (...) roszczenie to zwrot pożyczki staje się wymagalne z dniem ustania członkostwa pożyczkobiorcy (dowód – Regulamin Udzielania Kredy P. (...) im. (...)), a takie ma miejsce w chwili śmierci.

Ponadto zgodnie z przepisem art. 25 § 1 ustawy z dnia 16.09.1982r. Prawo spółdzielcze Dz. U. 2003, Nr 188, poz. 1848) członka zmarłego skreśla się z rejestru członków spółdzielni ze skutkiem od dnia, w którym nastąpiła śmierć, a w myśl art. 35 ustawy z 05. 11. 2009 r. o spółdzielczych kasach oszczędnościowo – kredytowych w razie ustania członkostwa roszczenie o zwrot pożyczki lub kredytu staje się wymagalne z dniem ustania członkostwa. Postawienie pożyczki w stan natychmiastowej wymagalności powoduje obowiązek bezzwłocznej spłaty całego zadłużenia z tytułu wykorzystanej pożyczki wraz z należnymi odsetkami i innymi kosztami. Powódka dodała, że również po dniu wymagalności zadłużenia powódka ma prawo do naliczania odsetek karnych od całości niespłaconego kapitału pożyczki.

Strona powodowa nadmieniła, iż Spadkobierca nabywa spadek z chwilą jego otwarcia, czyli z chwilą śmierci spadkodawcy, z mocy prawa (art. 924 i 925 k.c.). Wejście w ogół praw i obowiązków majątkowych spadkodawcy powoduje m.in., że spadkobierca ponosi odpowiedzialność za zobowiązania, których podmiotem był zmarły. Zgodnie z art. 922 § 1 k.c. na spadkobierców przechodzą prawa i obowiązki majątkowe wynikające ze stosunków zobowiązaniowych, których podmiotem był spadkodawca, niezależnie od źródła, z którego dany stosunek obligacyjny wypływa. W ocenie powódki zgłoszone w pozwie roszczenie jest w istocie roszczeniem skierowanym w stosunku do masy spadkowej, a raczej do osób, które wraz ze śmiercią spadkodawcy wstąpiły w jego prawa i obowiązki. Powódka podkreśliła, iż w świetle obowiązujących przepisów prawnych przyjęcie spadku powoduje, iż od tej chwili następcą prawnym ponosi odpowiedzialność całym swoim majątkiem. Skoro zaś tak, to odpowiedzialność pozwanych, którzy przyjęli spadek, kształtuje się identycznie jak samego spadkodawcy. Ponoszą oni zatem pełną odpowiedzialność za uregulowanie wobec wierzycieli spadkowych należności głównej i odsetek w takim zakresie, jak wynikało to z umowy ze spadkodawcą. Strona powodowa pragnie również podkreślić, iż ujemne następstwa niespłacenia przez pożyczkobiorcę pożyczki nie mogą być usuwane przez zastosowanie art. 5 k.c. (wyrok Sadu Najwyższego z dnia 24. 04. 1997 r., II CKN 118/97, OSP 1998).

Podsumowując powódka podniosła, że Zmarłą pożyczkobiorczynią D. D. (1) i powoda tj. (...) im. (...) z siedzibą w G., łączyła umowa pożyczki nr (...) z dnia 04.03.2015 r. Zgodnie z treścią art. 720 § 1 k.c. przez umowę pożyczki dający pożyczkę zobowiązał się przenieść na własność biorącego określoną ilość pieniędzy a biorący pożyczkę zwrócić tę samą ilość pieniędzy. Zmarłą pożyczkobiorczyni zobowiązana była do spłaty pożyczki w miesięcznych ratach. Z tego też względu każde opóźnienie w spłacie rat powodowało powiększanie się kwoty zadłużenia o odsetki karne. W przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego, dokonywane przez pożyczkobiorców wpłaty są zaliczane w pierwszej kolejności na pokrycie odsetek, a dopiero w dalszej kolejności na kapitał pożyczki (bazę) - § 33 Regulaminu (...).

Pozwana **K. B.** początkowo wniosła sprzeciw od nakazu zapłaty, który został wydany w postępowaniu upominawczym. Zarzuciła w nim brak wykazania zasadności domagania się wskazanej w pozwie kwoty poprzez niedołączenie dokumentów potwierdzających wysokość faktycznie uiszczonych kwot na rzecz powódki przez pożyczkobiorcę. Wniosła o oddalenie powództwa ewentualnie w przypadku uwzględnienia powództwa o rozłożenie zasądzonego świadczenia na raty płatne po 300 zł miesięcznie do dnia 15- go każdego miesiąca. Dodatkowo wniosła o zobowiązanie powódki do przedłożenia w poczet materiału dowodowego dokumentów dotyczących spłat pożyczki przez D. D. (1) na okoliczność realnego zobowiązania pozwanej.

Po zapoznaniu się z całością odpisów wszystkich pism procesowych pozwana na rozprawie w dniu 24. 10. 2017 r. uznała powództwo w całości i podtrzymała te stanowisko na ostatniej rozprawie w dniu 09. 11. 2017 r., na której nastąpiło zamknięcie rozprawy i wydanie uzasadnianego wyroku.

Pozwana wniosła o nieobciążanie jej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu na rzecz powódki. Zwróciła uwagę, iż powódka była profesjonalistką, a jej nie stać było na zapłatę tych kosztów ani na zawodowego pełnomocnika procesowego. Na ostatniej rozprawie dodała, że początkowo nie rozumiała niektórych rzeczy, ale już je zrozumiała.

Sąd Rejonowy ustalił i zważył, co następuje

Powódka zawarła umowę pożyczki z dnia 04. 03. 2015 r. w kwocie 23. 300, 00 zł z D. D. (1). Zgodnie z umową pożyczka miała być zwrócona w ratach miesięcznych.

Pożyczka nie została zwrócona przez D. D. (1) przed jej śmiercią w dniu 24. 04. 2015 r.

Zgodnie z treścią § 15 pkt 4) statutu (...) z chwilą śmierci D. D. wygasło jej członkostwo w (...). W przepisie § 34 Regulaminu zostało stwierdzone, że w razie ustania członkostwa w tym w przypadku śmierci pożyczkobiorcy/kredytobiorcy roszczenie o zwrot pożyczki/kredytu staje się wymagalne z dniem ustania członkostwa. Zarząd Kasy może postanowić inaczej w szczególnie uzasadnionych przypadkach.

Brak było dowodu, że w przypadku ww. pożyczki i osoby pozwanej zarząd (...) odstąpił od zasady z § 34 Regulaminu. W związku z tym z dniem śmierci pożyczkobiorczyni D. D. – 24. 04. 2015 r. – nastąpiło wygaśnięcie członkostwa spadkodawczyni i roszczenie o zwrot pożyczki przez jej spadkobierczynię – K. B. stało się natychmiast wymagalne.

Kwota - dochodzona w pozwie – była sumą dwóch należności:

- 17. 488, 50 zł – roszczenie główne,
- 3. 115, 14 zł – skapitalizowane odsetki naliczone na dzień wniesienia pozwu.

Stąd łącznie kwota pozwu wyniosła wysokość – 20. 603, 64 zł.

W odpowiedzi na zarzuty pozwanej dotyczące nierozliczenia wpłat dokonywanych na poczet spłaty przedmiotowego zadłużenia powódka przedstawiła szczegółowe rozliczenie wszystkich wpłat dokonanych na poczet niniejszego zadłużenia:

a) wpłaty do dnia wymagalności:

1. wpłatę z dnia 2015-03-28 na kwotę 327,16 zł rozliczono następująco:

- kwotę 173,00 zł na kapitał pożyczki.

- kwotę 154,16 zł na odsetki umowne.

na dzień wymagalności 24.04.2015 zadłużenie wynosiło 23.298,08 zł i składało się:

w wysokości 23.127,00 zł z kapitału pożyczki,

- w wysokości 171,08 zł z odsetek umownych,

b) wpłaty od dnia wymagalności do dnia wniesienia pozwu:

2. wpłatę z dnia 2015-04-28 na kwotę 26,43 zł rozliczono następująco:

- kwotę 1,09 zł na odsetki umowne.

- kwotę 25,34 zł na odsetki karne narosłe od kapitału pożyczki,

3. wpłatę z dnia 2015-06-05 na kwotę 5.322,91 zł rozliczono następująco:

- kwotę 4.912,15 zł na kapitał pożyczki.

- kwotę 169,99 zł na odsetki umowne,

Kwotę 240,77 zł na odsetki karne narosłe od kapitału pożyczki,

4. opłatę z dnia 2015-06-11 na kwotę 756,29 zł rozliczono następująco:

kwotę 726,35 zł na kapitał pożyczki,

kwotę 29,94 zł na odsetki karne narosłe od kapitału pożyczki,

5. opłatę z dnia 2015-06-15 na kwotę 1,00 zł rozliczono następująco:

kwotę 1,00 zł na odsetki karne narosłe od kapitału pożyczki,

6. wpłatę z dnia 2016-10-25 na kwotę 50,00 zł rozliczono następująco:

- kwotę 27,00 zł na odsetki karne narosłe od kapitału pożyczki,

- kwotę 23,00 zł na pozostałe koszty,

c) brak wpłat po dniu wniesienia pozwu.

W przypadku powstania zadłużenia przeterminowanego, a takie ma miejsce zgodnie Regulaminem (...) z chwilą niespłacenia kredytu lub jego raty w terminie, dokonywane przez pożyczkobiorców wpłaty są zaliczane przede wszystkim na pokrycie odsetek i kosztów, a dopiero w dalszej kolejności kapitał pożyczki (bazę). Na podstawie Regulaminu (...) w skład niespłaconej należności z tytułu umowy pożyczki wchodzi także koszty windykacji w tym opłaty za upomnienie oraz wezwania do zapłaty (dowód – Regulamin Udzielania Kredytów i P. (...) im. (...)). Dalej powódka podniosła, iż w razie opóźnienia w zapłacie powódce należą się umowne odsetki karne. Wysokość umownych odsetek karnych, zgodnie Regulaminem (...) (dowód – Regulamin Udzielania Kredytów i P. (...) im. (...)), ustalana jest w wysokości stanowiącej czterokrotność stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego (dowód – Uchwała Zarządu (...) – aktualna na dzień zawarcia umowy pożyczki wraz z uchwałą modyfikującą – aktualną na dzień wniesienia pozwu). Ograniczenie umowne odsetek karnych do odsetek maksymalnych za opóźnienie wynika z przepisu art. 481 § 2¹ k.c. Naliczane przez powoda umowne odsetki karne w okresie od dnia 01. 01. 2016 r. do dnia wniesienia pozwu, uwzględniają ograniczenie do odsetek maksymalnych za opóźnienie (w okresie od 01.01.2016 r. do dnia wniesienia pozwu wysokość odsetek stanowiąca czterokrotność stopy kredytu lombardowego wyniosła 10%, natomiast dwukrotność sumy stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych wyniosła 14%).

[dowody: – 7 – 8, odpis KRS powódki, k – 9 - 18 umowa pożyczki z dnia 04. 03. 2015 r. wraz z jej częścią - Regulaminem Udzielania Kredytów i P. (...) im. (...), k – 20 – 21 Uchwała Zarządu (...) im. (...) – aktualna na dzień zawarcia umowy pożyczki wraz z uchwałą modyfikującą aktualną na dzień wniesienia pozwu, k – 27 raport o wysokości zadłużenia na dzień wniesienia pozwu, k – 22 - 23 pismo z wezwaniem do zapłaty wraz z potwierdzeniem doręczenia wezwania do zapłaty, k – 24 – 25 pismo od pozwanej wraz z odpowiedzią z dnia 13. 12. 2016 r. zawierającą wskazanie zadłużenia z rozbiciem na kapitał i odsetki, k – 63 – 78 odpowiedź na sprzeciw wraz z rozliczeniem spłat dokonanych przed śmiercią przez D. D. oraz załącznikami: k – 67 deklaracja członkowska, rozliczenie wysokości zadłużenia, k – 68 – 70 plan spłaty pożyczki, dowodu wypłaty pożyczki, statut (...), k – 71 wydruk salda rachunku D. D. w dniu zamknięcia rachunku, k – 72 – 78 statut pozwanej (...)].

W wyniku przeprowadzonego postępowania spadkowego wydane zostało w dniu 17. 05. 2016 r. przez Sąd Rejonowy w Bytowie postanowienie (sygn. akt I Ns 394/15) o stwierdzenie nabycia spadku po pożyczkobiorczyni, stwierdzające, że spadek po niej nabyła pozwana K. B. – w całości

[dowód: k – 79 akt I Ns 394/15 prawomocne postanowienie, K – 35 – 39 wydruk z systemu PESEL – SĄD].

Pozwana tłumaczyła się w sprzeciwie, iż nie mogła zapoznać się z dokumentacją i rozliczeniem po spadkodawczyni. Gdy otrzymała odpis pisma procesowego – odpowiedź na sprzeciw, to pismem procesowym z dnia 22.08. 2017 r. podtrzymała swoje stanowisko mimo szerokiego wyjaśnienia przez powódkę relacji umownych oraz rozliczenia

dokonanych spłat i wskazania, że po dniu wniesienia pozwu brak było spłat. Pozwana nie wytłumaczyła się dlaczego nie spłacała pożyczki do dnia zamknięcia rozprawy. Nie mniej z tej odpowiedzi na sprzeciw wynikało, że po śmierci D. D. w dniu 24. 05. 2015 r. dokonywała spłat – jak ustalono to wyżej w tym uzasadnieniu. Było to uznanie, iż stała się dłużnikiem na skutek spadkobrania i wiedziała, że zobowiązana była do dokonywania spłat. Jako następczyni prawna strony umowy uprawniona była do wglądu w dokumentację związaną z własną umową i jej realizacją, gdyż wstąpiła – jako sukcesorka - w prawa i obowiązki spadkodawczyni.

K. B. pracowała do chwili zamknięcia rozprawy w sklepie spożywczo-monopolowym T. w B., gdzie otrzymywała minimalne wynagrodzenie w wysokości 1460 (1. 371, 00) zł. Pozwana została rozwódką i mieszkała po rozwodzie wspólnie z córką, która od 30 kwietnia 2017 roku jest bezrobotna. Utrzymywały się wyłącznie z wynagrodzenia pozwanej. Pozwana regulowała także inne zobowiązania po zmarłym H. D. (dług rozłożono na raty po 300 zł miesięcznie). Po opłaceniu miesięcznie raty wyżej wskazanego zadłużenia, na utrzymanie mieszkania oraz na zaspokojenie podstawowych potrzeb pozostawało jej jedynie około 1.200 zł. Nadto nabyte w drodze spadku mieszkanie – jej zdaniem - wymagało gruntownego remontu, którego koszt wyniósł około 10.000 zł (na ten cel pozwana zaciągnęła pożyczkę). Pozwana była zdania, że nie miała realnej możliwości spłaty zadłużenia. Ewentualna mediacja mogłaby doprowadzić do wypracowania ugody umożliwiającej dokonanie spłaty bez konieczności kierowania sprawy na drogę postępowania egzekucyjnego.

[dowód: k – 42 - 46 sprzeciw pozwanej wraz z załącznikami].

Pozwana podkreśliła, że jestem w stanie płacić 300-350 zł miesięcznie na rzecz powódki.. Ponadto spłacała podatek w wysokości 11 tyś zł od wzbogacenia się, ponieważ odziedziczyłam mieszkanie. Płaciła Urzędowi Skarbowemu 300, 00 zł miesięcznie. Była osobą samotną i prowadziła samodzielnie gospodarstwo domowe. Nie posiadała żadnego majątku.

[k – 97 oraz k – 127 – zeznanie pozwanej K. B. oraz załączone przez nią dokumenty procesowe na rozprawie w dniu 09. 11. 2017 r. (k – 107 - 122): - zaświadczenie o zarobkach z dnia 01. 06. 2017 r., - decyzja US w B. z dnia 12. 07. 2016 r., decyzja US w B. z dnia 30. 01. 2017 r., harmonogram spłat kredytu z dnia 13. 04. 2017 r. Banku Spółdzielczego w B., ksero niepodpisanego pisma (...), faktura VAT nr (...), faktura VAT nr (...), faktura VAT nr (...), faktura VAT nr (...), zamówienie od klienta (...), faktura VAT nr (...), dowód wydania WZ z dnia 07. 03. 2017 r., faktura VAT nr (...)].

Strona powodowa – zarówno w odpowiedzi na sprzeciw jak później aż do zamknięcia rozprawy bardzo stanowczo sprzeciwiała się rozłożeniu dochodzonej należności na raty oraz domagała się zasądzenia od pozwanej zwrotu kosztów procesu. Nie wykluczyła podjęcia takich rozmów z pozwaną, lecz wskazała, iż przystąpi do tego dopiero po uprawomocnieniu się wyroku (tytuł egzekucyjny) uwzględniającego jej powództwo. Powódka w swym piśmie procesowym z dnia 21. 11. 2017 r. zwróciła uwagę na niekonsekwencję strony pozwanej wynikającą z protokołu rozprawy z dnia 09. 11. 2017 r. Pozwana wskazała bowiem, że wnosi o wydanie wyroku z pominięciem jej wcześniejszego wniosku o rozłożenie zadłużenia na raty (strona 1 protokołu) – z uwagi na to, że proces restrukturyzacji prowadzony będzie po wydaniu orzeczenia, przy udziale wierzyciela dłużniczki. Jednakże, z drugiej strony pozwana w toku tej samej rozprawy wskazała (strona 2 protokołu), że wnosi o wydanie wyroku z rozłożeniem należności na raty oraz odroczenie terminu rozprawy z uwagi na złożony wniosek o restrukturyzację.

[dowody: k – 65 odpowiedź na sprzeciw, k – 133 pismo procesowe powódki dnia 21. 11. 2017 r.].

W ocenie Sądu Rejonowego nie ulegało wątpliwości, iż pozwana w całości uznała żądanie pozwu.

Uznanie to znalazło uzasadnienie w pozwie, umowie pożyczki wraz z Regulaminem oraz innych jego załącznikach, a także w pozostałych pismach procesowych powoda, złożonych w toku sprawy, a także z uwagi na to, iż pozwana stała się spadkobierczynią pierwotnej dłużniczki powódki - D. D.. Dziedziczyła po niej z wprost – art. 922 § 1 k.c. w zw. z art. 1015 § 1 i 2

k.c. w brzmieniu obowiązującym przed 18. 10. 2015 r. Na dzień zamknięcia rozprawy istniało niespłacone zadłużenie wynikające z ww. umowy pożyczki w wysokości dochodzonej pozwem.

Mając na uwadze powyższe Sąd Rejonowy stwierdził brak wykonania umowy ze strony dłużniczki w pozostałej części po uwzględnieniu dokonanych i rozliczonych jak wyżej wskazano spłat zgodnie z umową (Regulaminem) przez stronę powodową. Powódka w sposób dostateczny wykazała zasadność żądania pozwu co do zasady i co do wysokości. Uznanie powództwa przez stronę pozwaną nie budziło więc – zdaniem Sądu – żadnych wątpliwości.

Powództwo zostało wytoczone w dniu 29. 03. 2017 r. [k – 28]. Od tego czasu pozwana nie dokonała żadnych spłat na rzecz strony powodowej mimo, iż przestała prowadzić wspólne gospodarstwo domowe z bezrobotną córką. Pozwana podjęła się remontowania mieszkania i uznała to za priorytet zamiast spłaty odziedziczonego długu. Inny jej przyświecał priorytet niż wykonanie zobowiązania względem powódki. Zdaniem Sądu Rejonowego postąpiła oczywiście wadliwie. Powinna spłacać dług odziedziczony tytułu pożyczki i podjąć w tym czasie rokowania z powódką. Tym czasem pozwana pozostawała bierna, czym wymusiła na powódce wszczęcie procesu. To zmusiło stronę powodową do poniesienia już na początku wydatków na koszty procesu w wysokości 4. 648, 00 zł po to, aby móc wytoczyć powództwo przeciwko pozwanej. Tym samym pozwana sama swoim zachowaniem przyczyniła się do poniesienia tych kosztów procesu przez powódkę, a składały się na nie:

- 1. 031, 00 zł – opłata sądowa,
- 17, 00 zł – opłata skarbową,
- 3. 600, 00 zł – minimalne - według rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości – wynagrodzenie zawodowego pełnomocnika procesowego.

Brak było jakichkolwiek szczególnych okoliczności w rozumieniu art. 102 k.c. do uwzględnienia wniosku pozwanej, aby nie obciążać jej obowiązkiem zwrotu kosztów procesu.

W ocenie Sądu Rejonowego zasadą jest przy uwzględnianiu powództwa zwłaszcza w całości uwzględnianie brzmienia żądania pozwu. Z przepisu art. 320 k.p.c. wynikało, że w szczególnie uzasadnionych wypadkach sąd może w wyroku rozłożyć na raty zasądzone świadczenie, a w sprawach o wydanie nieruchomości lub o opróżnienie pomieszczenia - wyznaczyć odpowiedni termin do spełnienia tego świadczenia. Jest to więc instytucja wybitnie wyjątkowa z woli ustawodawcy, co wynika z literalnego brzmienia samego przepisu. Za tym charakterem przemawia dodatkowo także to, iż rozkładania na raty niweczy oprocentowanie roszczenia głównego, jakiego domaga się zazwyczaj wierzyciel – tak jak i w tej sprawie – od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto w przypadku uznania powództwa nadaje się obligatoryjnie rygor natychmiastowej wykonalności, a rozłożenie na raty by kolidowało z tym przepisem art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. i to wprost albowiem taki wyrok z ratami nie byłby wykonalny nawet po uprawomocnieniu. Klauzulę wykonalności można by nadać – zamiast od razu po wydaniu wyroku – dopiero w wypadku nadejścia terminu zapłaty co do każdej raty oddzielnie w przyszłości i to po warunkiem uchybienia terminu przez pozwaną. Ponadto do dnia zapłaty każdej raty by nie biegłyby odsetki za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu. Z powyższego wynika, iż rozłożenie na raty to instytucja wybitnie wyjątkowa, a sytuacja powódki taką nie jest na tle innych pozwanych, znajdujących się w sytuacji braku obsługiwanego długów i występowania z tego tytułu w roli pozwanych przez instytucje finansowe, których działalność gospodarcza ukierunkowana jest na osiąganie zysku zwłaszcza, że obracają powierzonymi im pieniędzmi przez inne osoby, wobec których muszą wywiązywać się z zobowiązań umownych, a jest to możliwe, gdy pożyczkobiorcy/kredytobiorcy spłacają swoje zobowiązania pieniężne w ustalonych terminach. Zważyć także należało, iż naczelną zasadą prawa cywilnego jest zasada pewności obrotu prawnego-gospodarczego realizująca się w szczególności przez ochronę osób trzecich.

Mając na uwadze powyższe orzeczono jak w wyroku:

- w pkt. 1) – na zas. art. 471 § 1 k.c. w zw. z ww. regulacjami w tym umownymi (łącznie z regulaminem),
- w pkt. 2) – na zas. art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z przepisem § 2 pkt 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2015.1804 ze zm.),

- – na zas. art. 333 § 1 pkt 2 k.p.c. stanowiącym, iż sąd z urzędu nada wyrokowi przy jego wydaniu rygor natychmiastowej wykonalności, jeżeli zasądza roszczenie uznane przez pozwanego.